

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2014r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Śliwiński

Sędziowie SSO Ewa Taberska (spr.)

SSR Agnieszka Ciesielska

Protokolant P.. sąd. N. K.

Przy udziale A. M. Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2014r.

sprawy **K. J.**

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w P.

z dnia 6 czerwca 2014r. sygn. akt III K 224/14

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- wymierzoną skazanemu karę łączną pozbawienia wolności w punkcie 2 obniża do 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy

- wymierzoną skazanemu karę łączną pozbawienia wolności w punkcie 3 obniża do 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy

2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy

3. Zwalnia skazanego od zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

A. C. D. E. T.

UZASADNIENIE

K. J. został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto w P. z dnia 6 maja 2013 roku w sprawie IIIK 414/12 częściowo uchylonego i zmienionego na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 26 lipca 2013 roku w sprawie IV Ka 610/13 za przestępstwa popełnione w dniu:

a) w dniu 21 lipca 2010 roku z art. 62 ust.1 w zw. z art. 62 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 §1 kk na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

b) w dniu 20 lipca 2010 roku z art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności,

orzeczone kary jednostkowe połączono i wymierzono karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

II. Sądu Rejonowego Poznań - Stare Miasto w P. z dnia 21 sierpnia 2013 roku w sprawie VIIIK 1004/13 za przestępstwa popełnione w dniu:

- a) w nocy z 19 na 20 maja 2013 roku z art. 278 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k., na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,
- b) w dniu 21 maja 2013 roku z art. 224 §2 k.k. i art. 222§1 k.k. i art. 160 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności
- c) w okresie pomiędzy 28 kwietnia 2013 roku 03 maja 2013 roku z art. 279 §1 k.k. w zw. z art. 64 §2 k.k. 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

orzeczone kary jednostkowe połączono i wymierzono karę łączną 1 rok i 10 miesięcy pozbawienia wolności,

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P. wyrokiem łącznym z dnia 06 czerwca 2014 roku sygn. akt III K 224/14:

1. rozwiązał węzły kar łącznych orzeczonych w sprawach IIIK 414/12 i (...),
2. na podstawie art. 569 § 1 k.p.k. w zw. z art. 85 k.k. , art. 86 § 1 k.k. orzeczone w pkt I a, b, i w pkt II c kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył karę łączną 2 (dwa) lat pozbawienia wolności,
3. na podstawie art. 569 § 1 k.p.k. w zw. z art. 85 k.k. , art. 86 § 1 k.k. orzeczone w pkt II a i b kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył karę łączną 1 (jeden) rok i 5 (pięć) miesięcy pozbawienia wolności,
4. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt 3 kary łącznej zaliczył okres od 21 maja 2013 roku do 21 sierpnia 2013r.,
5. początek i koniec okresu odbywania kar łącznych orzeczonych w punkcie 1 wyroku pozostawił do ustalenia Dyrektorowi Zakładu Karnego,
6. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, i nie wymierzył opłaty.

Apelację od tego wyroku złożył obrońca skazanego i zarzucił

1. Obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 86 § 1 kk poprzez wymierzenie skazanemu kar łącznych 2 lat oraz 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności przy nieuwzględnieniu okoliczności, iż w niniejszej sprawie wobec skazanego orzeczono już wcześniej kary łączne i wynikające z tego faktu konieczności uwzględnienia wcześniej orzeczonych kar w kontekście zakazu pogarszania sytuacji skazanego „nowym” wyrokiem łącznym w porównaniu z odrębnym wykonaniem wcześniej orzeczonych kar łącznych, a to z kolei doprowadziło do wymierzenia przez Sąd I instancji kary obostrzonej.
2. Rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności bez uwzględnienia w sposób dostateczny okoliczności przemawiających na korzyść skazanego.

Podnosząc te zarzuty obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie skazanemu kary w wymiarze najwyższych kar jednostkowych tj. 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia za przestępstwa opisane w punkcie 2 wyroku oraz 1 rok pozbawienia wolności z za przestępstwa opisane w punkcie 3 wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego zasługuje na uwzględnienie w zakresie zarzutu rażącej niewspółmierności kary.

Na wstępie stwierdzić należy, co podniósł już Sąd Rejonowy, iż wydanie wyroku łącznego dopuszczalne jest jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów (art. 569 § 1 k.p.k.). Warunki orzeczenia kary łącznej określone są w art. 85 § 1 k.k. Podstawy więc wymiaru kary łącznej oraz wyroku łącznego są identyczne. Stąd „zasady wymierzania kary łącznej w wyroku łącznym przewiduje przepis art. 85 k.k.” Zgodnie z tym przepisem, warunkiem wymierzenia kary łącznej jest to, aby przestępstwa ustalone prawomocnymi wyrokami popełnione zostały przez sprawcę zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregokolwiek z tych przestępstw i wymierzone za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu” (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2000 roku, II K.K.N 437/97, opubl. OSNPK 2000r., z. 9, poz. 5, KZS 2000, z. 10, poz. 18).

Sąd Rejonowy zatem w pełni dostosował się do tych zasad przy wydaniu zaskarżonego wyroku, co zresztą nie jest kwestionowane przez obronę.

Nie sposób natomiast uznać, że Sąd Rejonowy przy wydaniu zaskarżonego wyroku dopuścił się obrazy art. 86 § 1 k.k.

Zgodnie z unormowanym już w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz Sądów Apelacyjnych poglądem, na gruncie kodeksu karnego w brzemieniu obowiązującym w czasie orzekania jak i w czasie wydawania wyroków podlegających łączeniu oraz czynów, za które K. J. został skazany, nie ma podstaw do twierdzenia, że wyrok łączny powinien zawsze powodować poprawę sytuacji skazanego. Granice wymiaru kary łącznej, określone w art. 86 § 1 in princ. k.k., obowiązują zarówno w wypadku jednoczesnego orzekania tej kary, jak i w wypadku orzekania jej w wyroku łącznym - niezależnie od tego, czy wyrokami podlegającymi łączeniu orzeczono wyłącznie kary za poszczególne przestępstwa, czy także kary łączne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2007 r. w sprawie V KK 419/06 (OSNPKW 2007/10/74). Nie ma podstaw do twierdzenia, jak już to wyżej wskazano, że wyrok łączny powinien zawsze powodować poprawę sytuacji skazanego. Żaden przepis postępowania karnego nie nakazuje bowiem sądowi stosowanie zasady absorpcji przy wydawaniu wyroku łącznego. Wprost przeciwnie przepis art. 569 § 1 k.p.k. odsyła do przepisów dotyczących wymierzania kary łącznej, które określają, że karę łączną wymierza się w granicach od najniższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając przy karze pozbawienia wolności 15 lat (art. 86 § 1 k.k.) z wyjątkami określonymi w art. 86 § 1a k.k. i art. 88 k.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2006 r. w sprawie III KK 63/06, LEX nr 324527; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 25 października 2007 r. w sprawie II AKa 301/07, POSAG 2008/1/158). – Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 18 grudnia 2013 r. II AKa 426/13 - LEX nr 1419009., Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 23 sierpnia 2013 r. II AKa 257/13 - LEX nr 1366069., Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 16 lipca 2013 r. II AKa 57/13, LEX nr 1349968.

W zasadniczej normie art. 86 § 1 k.k. określono zatem jedyne granice w jakich ma być swobodnie określana kara łączna - w przedziale od absorpcji aż do kumulacji.

Nie narzucono zatem żadnego rozwiązania wyłącznie korzystnego dla skazanego.

Jednocześnie obowiązujące ustawowe granice kary łącznej nie przewidują dalszych reguł, które nakazywałyby respektować orzeczone uprzednio kary łączne jako dodatkowe granice wymiaru nowej kary łącznej - co stanowi odpowiedź na uwagi skarżącego przywołującego istniejące poglądy o konieczności pozostawienia tzw. "śladu" poprzedniej kary łącznej, czy też na względy humanitarne.

Tak więc orzekając o karze łącznej mieć należy na względzie jedynie ramy określone w normie art. 86 § 1 k.k., a w ramach tych stosować ogólne dyrektywy i zasady wymiaru kary, przy uwzględnieniu przedmiotowych i podmiotowych związków łączących czyny pozostające w zbiegu realnym.

Przypomnieć jeszcze wypada, że podstawową zasadą przy orzekaniu kary łącznej jest zasada asperacji, zaś kara łączna orzekana na zasadzie absorpcji - podobnie zresztą jak i kumulacji - jest wyjątkiem.

W przedmiotowej sprawie trafnie więc sąd orzekający ustalając wymiar kar łącznych ujętych w pkt 2 i 3 zaskarżonego wyroku skorzystał z zasady asperacji, zbyt jednak blisko sytuując orzeczone kary łączne karę 2 lat i 1 roku i 5 miesięcy

pozbawiania wolności do wymiaru zbliżonego do kumulacji kar - wynoszącego w tej sprawie odpowiednio 2 lata i 9 miesięcy oraz 1 rok i 10 miesięcy pozbawienia wolności .

Zdając sobie sprawę z rozbieżnych poglądów co do wpływu podobieństwa czynów jednostkowych na wymiar kary łącznej, Sąd Okręgowy uważa, że związek przedmiotowy przejawiający się w podobnej kwalifikacji prawnej czynów, nie tyle przemawia za zastosowaniem zasady absorpcji, co się temu sprzeciwia - por. M. S. w: Komentarz do Kodeksu Karnego Część Ogólna, W-wa 1994, str. 397.

Za takim zdaniem dobitnie przemawia to, że przecież podobieństwo oraz popełnienie wielu przestępstw wpływają na zaostrzenie kary - art. 64 § 1 i 2 k.k., art. 91, art. 65 k.k. W takim przypadku stosowanie zasady absorpcji stanowiłoby nieuzasadnione wymogami prewencji dodatkowe premiowanie sprawców całego szeregu czynów.

W rozpatrywanej sprawie powyższy wywód prowadzić jednak musi do potrzeby pewnego złagodzenia kary łącznej wymierzonej skazanemu K. J.

Pomiędzy czynami wchodzącymi w skład zbiegu realnego określonego w pkt 2 zaskarżonego wyroku był niewielki związek przedmiotowy, a między czynami wchodzącymi w skład zbiegu realnego określonego w pkt 3 takiego zbiegu w ogóle nie było.

W tej konkretnej sprawie - właściwie stosując zasadę asperacji - wymiar kary łącznej pozbawienia wolności należałoby określić w stopniu bardziej zbliżonym do tego, który wynikłaby z przyjęcia absorpcji kar, a dodać wypada nienależycie ocenione przez Sąd I instancji pozytywne treści zawarte w opinii o skazanym z zakładu karnego w którym aktualnie odbywa on karę pozbawienia wolności – skazany nie sprawia problemów natury wychowawczej - nie był karany dyscyplinarnie.

Podzielając zatem te uwagi obrońcy, które wspierały przedstawiony zarzut rażącej niewspółmierności kary, złagodzone kary łączne do racjonalnego wymiaru 1 roku i 8 miesięcy oraz 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, uznając wymiar kar łącznych proponowany przez obrońcę w apelacji za rażąco łagodny .

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok łączny został utrzymany w mocy.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w wyroku, zwalniając pozbawionego od dłuższego czasu wolności skazanego od ponoszenia kosztów związanych z postępowaniem odwoławczym, którymi obciążono Skarb Państwa, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k.

A. C. D. E. T.